

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

5. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XVII. Poglavje.

Stanovitnosti v dobrem do konca si ne moremo pridobiti sè svojim zasluženjem, temuč z molitvijo.

Vprašali boste, kako je mogoče do smerti ostati v prijateljstvu z Bogom? To je težko povedati. Potrebno je, da se ne zanašamo na svoje moči, temuč da se neprenehoma, zlasti pa v slušnjavañ, zatekamo h Goospodu v molitvi in ga prosimo njegove vsemogočne milosti. Z njegovo pomočjo se nam za našo stanovitnost ni tega bati, v njegovih rokah je bolj varna, kaker v naših. S prerokom torej kličimo: »Gospod! kaker sè ščitom si nas kronal sè svojo dobro voljo,« to je, »svojo milostjo.« Ps. 5, 13 »Glej, Bog je moj odrešenik, sè zaupanjem bom ravnal in ne bom se bal.« Iz. 12, 2.

Marisikedo pa bo rekel: To sprevidim in nič ni bolj pametnega. Bilo bi za me, kaker odpad od vere, ke bi še potem, ko mi Bog ponudi pomoč, dvojil in se bal, da podležem in v greh padem. Sv. apostelj pravi: »Ako je Bog z nami, kedo bo zoper nas?« Rim. 8, 31. Pa ti tožiš: Bog ne daje vsaketeremu svoje

pomoči in jaz sem tako z grehi preobložen, da mi vest po pravici očita, da ne smem pričakovati te milosti. Kaj govoriš? Pazi, da ne boš dvóžil o nezmotljivem zaterjevanju božje besede in se s tem bolj ko sè vsako drugo pregreho nevrednega storil milosti božje. Vprašaš, kaj ti more dati zagotovilo, da je tvoja molitev vslišana? Nezmotljiva beseda božja. Vedeti namreč moraš, da je on večkrat obljubil, vsakemu, ki ga prosi, dati vse, kar je resnično koristnega in potrebnega. Rekel je: »Vse, kar koli v molitvi prosite, verujte, da boste prejeli, in se vam bo zgodilo.« Marka XI, 24. Tudi pravi: »In kar koli boste očeta v mojem imenu prosili, to bom storil.« Jan. 14, 13. Prav to jasno zaterjuje z besedami: »Prosrite, in se vam bo dalo; zakaj vsak, ki prosi, prejme.« Mat. 7, 7. Kaj bi rekli o njegovi resničnosti, ke bi ne hotel teh tako slovesnih obljub spolniti? Kaj o njegovi zvestobi, ke bi se te njegove obljube ne spolnile? O! »Bog ni kot človek, da bi legal, tudi ne ko sin človekov, da bi se spremenil. Rekel je tedaj, pa bi ne storil? Govoril je, pa bi ne spolnil?« 4. Mojz. 23, 19. Kako bi mogel kristjan dvojiti o tem, kar celo brezbožni Balaam tako prepričavno zaterjuje? Tisti, ki nam je razodel skrivnost presvete Trojice, nam zaterjuje, da bomo prejeli vse, kar bomo sè zaupanjem prosili za zveličanje svoje duše. Ako veruješ v ono skrivnost, zakaj bi ne veroval tudi v te obljube? Ako je najmanjša dvojba o skrivnosti presvete Trojice greh, gotovo ni brez krivde dvojba o božjih obljubah.

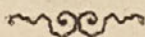
Ako si hočeš koliker mogoče zagotoviti svojo stanovitnost v dobrem, moli vsaki dan ali večkrat naslednjo molitev:

»Bog in Gospod mojega zveličanja, le po tvoji milosti smo tako srečni, da ti moremo služiti in te vredno častiti. Spoznam, ker me vera in skušnja uči, da sam iz sebe nič ne premorem in sem vedno v nevarnosti, tebe razžaliti in tvojo milost zgubiti. Ker se te nesreče bolj bojim, kot vsega hudega na svetu, te prosim ponižno pri tvoji neskončni dobrotljivosti in pri dragoceni kervi tvojega božjega Sinu, odverni od mene to strašno nesrečo. O Oče usmiljenja! stoj mi na strani in pomagaj mi v nevarnosti, ali me pa pusti vmreti, preden pridem v priložnost, v kateri bi te razžalil. Raji hočem zgubiti sedanje življenje, kakor razžaliti tebe, ki si pravo življenje. To, o Gospod, je največa milost, katero prosim in katero smem pričakovati od tvoje

neskončne dobrotljivosti, in v zaupanju na tvoje obljube ne dvojim, da jo bom tudi prejel. Rad se odpovem časnim dobrotam, pa te milosti mi nikar ne odreci; ker sicer bi se mogel pri poslednji sodbi pritožiti, da si me varal z neodkritoserčnimi obljubami. Pa kako morem kaj tacega nemogočega le misliti? Proč sè vsako dvojbo in vsako mislijo, da bi ti, ki si večna resnica, ne bil zvest svojim obljubam. Prepričan sem, da mi boš vsaki čas in v vsakem položaju dodelil pomoč, od katere je odvisno moje zveličanje in katero ti tako lahko podeliš. Zato te za tisto milost že zdaj zahvalim, kaker bi jo bil že prejel.«

To ali podobno molitev naj bi opravljal vsaketeri, ki želi v milosti božji stanoviten ostati, in prav pogostoma. S trdnim zaupanjem naj se zateče v vsaki nevarnosti k Bogu in ga pomoči prosi. Bog mu v sili in skušnjavi pomoči gotovo ne bo odrekel.

»Gospod,« je navadno rekel sv. Avguštin, »ketero drugo molitev bi pač mogel prej vslišati, kaker to?« Ta sv. učenik še nadalje uči: »Ne poznam ničesar, kar bi dalo veči mir in zapustilo menj dvojbo, kot besede: Prosite in boste prejeli. To so tvoje obljube, o Gospod; kedo bi se bal, da bo ogoljufan, ker si te obljube dal ti, ki si resnica sama?« Ta svetnik razlaga besede Davidove: »Hvaljen bodi Bog, ki ni zaverigel moje molitve in mi svojega usmiljenja ni odtegnil,« pa pravi: »Ako spoznaš, da ti je Gospod pustil milost, da moreš moliti, bodi prepričan, da te njegovo usmiljenje ni zapustilo.« Učeni Suárez pa piše: »Terdim, da bo prav gotovo prejel milost stanovitosti v dobrem, kedor stanovitno za to milost prosi.« V tem pomenu pravimo, da more pravični, ki stanovitno moli, prejeti milost stanovitosti v dobrem do smerti. Suárez pa nas uči, da ni zadosti le sem pa tja kaj moliti, temuč, da moramo stanovitno moliti in se zateči k molitvi posebno pri tistih prilikah, ko je treba kako zapoved božjo spolniti, ali skušnjave premagati. Ravno tako je rekel že sv. Janez Krizostom: »Nemogoče je, da bi padel v greh človek, kateri prav moli in stanovitno Boga pomoči prosi.«

Življenje bl. Janeza Triorskega,

misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

Potovanje iz Lizbone na Kitajsko.

Naš misijonar je čakal leto dni v Lizboni na Portugaljskem, preden se je mogel čez morje okoli Afrike prepeljati na Kitajsko. Dne 22. majnika je stopil na ladjo.

Pot je bila zelo dolga, v primeri z današnjo vožnjo silno počasna in tudi dovolj nevarna. Popotniki so bili izročeni vetrovom in valovom, katerim se vsa spretnost mornarjev pogosto ni mogla vstavljati. Naši popotniki so se vozili srečno mimo Kanarskih otokov ter mimo skrajnega zapadnega nosu vroče Afrike; prišli so čez ekvator, videli so otok sv. Helene, ki je bil pozneje zadnje prebivališče velikega Napoleona. Najhujšo vročino so tam postali. Bližali so se zmernemu pasu, južnemu koncu Afrike, ki ga je Diaz imenoval: »nos dobrega upanja«,*) po mnenju našega misijonarja bi mu pa boljše rekli: »nos neviht«. Na tem kraju je divjal tako silen vihar, da se je morje kar igralo z ladjo, pogosto jo visoko dvignilo in zopet verglo v globočino, kaker bi bila iz papirja. Nihče ni upal, da bi se mogli rešiti. In komaj je prva nevarnost minila, pa je veter še hujše zatulil, valovi so se sè še večjo močjo vergli na ladjo, morje je šumelo, kaker da hoče zadušiti zdihovanje in vpitje prestrašenih popotnikov. V tem obupnem položaju je mej vsemi ostal miren le p. Janez, ki je blagoslavljal ljudi in Boga prosil pomoči.

Štiri mesece so bili že na morju, kar se jim prikaže v daljavi suha zemlja otokov v indijskem oceanu. Ladja zapelje v ožino Sunda mej otoka Java in Sumatra. Sè začudenjem so ogledovali tu paljme, kakte in druga južna drevesa ter se veselili, da bodo kmalu na cilju, saj se je zdela pot iz Jave v Makav kaker kratkočasen sprehod v primeri sè štirimesečno vožnjo iz Lizbone okoli Afrike in čez indijski ocean do Jave. Pa ko so mislili, da so rešeni vseh nevarnosti, se jim je nekaj zelo neprijetnega dogodilo.

*) Za lat. «promuntorium» (od «mungo» vseknem, napak je «promontorium») se nam zdi najboljše po ruskem zgledu: «нос».

Blizu otoka Jave se prikaže naenkrat kakor iz zasede neka bojna ladja, in ž nje se zasliši streljanje. Zastava v francoskih barvah na jamboru je razodevala, da so francoski revolucionarji ali njih pristaši, ki napovedujejo boj. Ker naši popotniki na to niso bili pripravljeni, so se morali vdati in tiho gledati in mirno terpeti, da so jim morski roparji vzeli vse njihovo imetje. Še zadovoljni so morali biti, da niso bili tepeni in da so jim pustili življenje. Tudi našemu misijonarju so vse vzeli, kar je imel. Zato je bil v velikih skerbah, kako bo mogel brez vsakega denarja nadaljevati pot. Zatekel se je v molitvi k Bogu in njegovo zaupanje ni bilo osramočeno.

Ravno v tistem času je bila v luki Batavije, mesta na otoku Javi, neka švedska ladija, ki je imela odriniti v Makav. P. Janez prosi kapitana te ladje, naj ga sprejme iz ljubezni do Boga in prepelje na cilj. Kapitan, čeravno je bil protestant, vsliši ponižno prošnjo vbozega in sedaj še oropanega frančiškana. Ali mesec dni je moral še čakati v Bataviji.

Na ladiji so bili tudi nekateri dobri Holandci, ki so mu v tem času preskerbeli potrebno hrano in so verhutega zbrali zanj še toliko miloščine, da je celo presegala denar, ki so mu ga vzeli morski roparji.

Slednjič je ta ladja odrinila odtam, 25. novembra leta 1799. Čez dva meseca so zagledali za našega misijonarja toliko zaželjeno kitajsko zemljo in luko mesta Makava. Dne 17. januarja l. 1800. po polletni morski vožnji je stopil p. Janez na suha tla kitajske dežele z upanjem, da bo imel bogato žetev nevmerjočih duš in morebiti tudi sè slutnjo in željo, da bo dosegel za semarterniško krono.

V mestu Makavu*) so imeli frančiškani dva samostana; enega so bili postavili sredi 16. stoletja in je bil s cerkvijo vred posvečen Mariji od angeljev. Tukaj je moral p. Janez ostati celo leto, da se je nadalje učil kitajski jezik. Odločen je bil za misijonarja v vikarijatu Hu-kvan, ki je obsegal tedaj tri okrajine: Hu-nan, Hu-pe in Kian-si.

V tem času je pisal v Triorske Mline pismo svojemu bratu Antonu, ki je tam gospodaril po očetovi in materini smerti. Glasi se tako-le:

*) Piše se navadno Macao, pa izgovarja se Makav ali Makau. Mesto je bilo tedaj, kakor je še zdaj, portugalsko.

J. M. J. (= Jezus, Marija, Jožef.)

Predragi brat.

Daljava ne preterga, ampak še pomnoži ljubezen pravega brata. Da pokažem, kako se vas spominjam in da vam dam dokaz svoje ljubezni, sem poskerbel takoj po prihodu na Kitajsko, da bo prišlo do vas zagotovilo moje ljubezni in da se boste tudi vi mene spominjali v molitvah. Pisal sem vam dvakrat iz Lizbone, prvič po možu neke Poljakinje iz Genove, drugič malo pred odhodom iz onega mesta po nekem prijatelju, ki se je vračal v Italijo. Odšel sem (iz Lizbone) 22. majnika preteklega leta na ladji zelo bogatega lizbonskega tergovca z imenom Kaljdas. Hranil me je zastonj. Čez štiri mesece vožnje mej vodo in nebom, sem zopet zagledal suho zemljo, ne evropsko, ampak vzhodne Indije, četudi sem dvakrat mislil, da bom moral iti na dno morja iskat podlage in se rešiti v trebuhu kake ribe vsled dveh zelo hudih neviht za Nosom Dobrega Upanja, ki ga tako slavijo, pa ga jaz nisem videl.

Bog me je hotel rešiti potopa, pa nisem se rešil francoskih roparjev, ki so oropali ladjo, ko se je ravno hotela preskerbeti sè živežem na otoku Java v Indiji. Moja žalost ni bila tako velika zato, ker so me oropali in mi vzeli še tisti denar, ki sem ga imel, niti ker niso ravno dobro z menoj ravnali, četudi niso ravnali zlo! Pa kako nadaljevati pot? Velika je božja previdnost! Stopil sem z ladje v mestu Bataviji, stolici holandske Indije, na istem otoku Java. Tukaj se je pripravljala neka švedska ladja da odpotuje na Kitajsko. Stopil sem k vodniku ladje, ki je bil zelo prijazen in sem ga prosil, naj me sprejme. Prav rad mi je obljubil, akoravno je bil luteran, da me sprejme zastonj na svojo ladjo. V Bataviji se mi je mesec dni, kar smo čakali na odhod, dobro godilo. Holandci, ki so potovali na ti ladji, so me prehranili, ne da bi bil krajcar plačal in verhu tega so mi dali še toliko miloščine, da se je zravvalo, kar so mi Francozi vzeli; potem je ladja odrinila proti Kitajskemu. Ker je veter, ki na tem morju vedno gospodari in se imenuje gibanje, nam nasproti vlekel, smo mesto en mesec potrebovali za pot dva in pol, tako da smo odšli 5. novembra in smo dospeli v Makav na Kitajskem, mesto, ki je posest Portugaljcev, dne 17. januarja letošnjega leta.

Hvaležen sem Bogu, ki me je celo pot zdravega ohranil in po njegovem neskončnem vsmiljenju sem tudi sedaj še zdrav

in upam, da bom tudi nadalje, ker je tukaj dober zrak. Tukaj bom ostal to leto, dokler ne bodo prišli vodniki, da me peljejo v kitajsko cesarstvo na misijon, ki mi ga bo odločil apostoljski vikarij. To je pa treba napraviti z veliko previdnostjo in skrivaj, ker je Evropejcem zabranjeno tja in stanovati v cesarstvu, izvzemši cesarsko mesto Pekin, kamor smejo iti, pa le oni, ki so obertniki in imajo dovoljenje od doma. V druge kraje je pa treba iti in živeti mej neverniki samo skrivaj, ker če ti zvedo za evropejca, je zanj še največja milost, da sme v ječi vmreti. Jaz rad sprejemem, kar mi Bog odloči in sem pripravljen izpolniti njegovo voljo, v katero sem popolnoma vdan; dobri bodo naponi in strah in trud, samo da zveličam svojo dušo in dosežem ta veliki cilj.

Ostane mi še, prositi vas, da me ne pozabite, da molite sami in druge prosite, naj molijo za me, naj me Gospod vodi v nevarnostih in mi dodeli pravo gorečnost in vnemo darovati se za njegovo čast in zveličanje duš...

Na to sledijo pozdravi in podpis. Pismo je pisano v Makavu 15. marcija 1800.

Prišel je januarij l. 1801. P. Janez je imel vse pripravljeno za pot v notranjo deželo kitajskega cesarstva. Če bi ga bil kateri njegovih sobratov iz rimske provincije sedaj videl, ga ne bi bil spoznal; zelo je bil spremenjen vsled ostrega posta, še bolj pa ga je spremenila kitajska noša z dolgo kito na glavi.

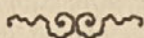
Potovanje iz Makava v notranje cesarstvo.

P. Janez je šel 6. januarija iz Makava v Kanton, po kitajsko Kvan-čou imenovano mesto na jugu Kitajske, ki šteje nad poldrugi milijon prebivavcev in je obzidano deset kilometrov na okoli.

P. Janezu se je ta velika množica poganov smilila in bi bil najraje kar tukaj začel spreobračati jih, posebno, ker je moral v tem mestu nekaj časa ostati. Stanoval je zunaj obzidja pri nekih starih kerščanskih družinah: Ni-lav-ta, Nii-o-se in Lito-me. Ostal je tu najberže zato, da se je vadil kitajsko govoriti. Porabil pa je to priložnost tudi za svoje misijonsko delo in jih je v resnici nekaj pridobil za kerščansko vero, druge že spreobrnjene je pa poterdil v veri.

Čez nekaj časa je odrinil proti severu. Peljal ga je po reki Si-kian že imenovani kristijan Ni-lav-ta navzgor mimo raznih

krajev in mest, dokler je bila reka plovna, potem je šel pa peš, dokler ni došel v Nan-kan, kjer je dobil patra Senji iz reda avguštincev, ki je ravno v tem času prišel v ta kraj obiskovat kristijane. Od njega je zvedel tudi, da ga je apostoljski vikarij odločil za okrajino Hu-nan.

Bl. Ivana Dark, Devica Orleanska, marternica 3. reda (?).

Bl. Ivana, ki se pri nas navadno imenuje Devica Orleanska, na Francoskem pa na kratko »la Pucelle« t. j. devica ali »p u n c a«*), je bila rojena 6. januarija 1412 v vasici Donremij (Domrémy) blizu mestu Vokulera (Vaucouleurs) na vshodno - severnem Francoskem. Njen oče je bil Jakob Dark (d' Arc), pobožen in spoštovan kmet, njena mati Izabela, rojena Romée. Imela sta še eno hčer, Katarino, in tri sinove. Vse te otroke sta učila moliti in delati. Ivanka se je dobro navadila šivati, presti in druga domača in poljska dela. Moliti je znala očenaš, zdravomarijo in vero. Brati in pisati se ni učila, tolikanj bolj pa lepega, pobožnega življenja, vsmiljenja do vbozih in bolnikov in prijaznega zadržanja proti vsem. »Nikoger ni bilo v vasi, ki bi ji bil enak v bogaboječnosti«, tako je terdil pozneje domači duhovnik.

Zato pa se je že kmalu pokazalo, da jo je Bog izvolil za nekaj prav posebnega. Leta 1425 v njenem trinajstem letu je bilo, ko je nekega dne meseca malega serpana opoldne na vertu svojega očeta molila; kar zasliši od domače cerkve, ki je bila prav blizu, neki glas, ki jo kliče: »Ivanka, Ivanka!« Nehote oberne oči proti cerkvi, od koder je žarela bliščeča luč, ki se ji je oko le polagoma privadilo. In potem je videla v čudoviti svetlobi plemenito postavo, obdano od velikega števila podobnih bitji, ki so prijazno in dobrotljivo vanjo gledala. In prikazen v sredi je rekla s prijaznim, vender terdnim glasom: »Ivanka, bodi dobra in pobožna, ljubi Boga in rada hodi v cerkev.« Ivanko je obšel

*) Pisati bi bilo »p o l n i c a«, herv. »p u n i c a«, kar je pomenilo nekedaj t a š č a ali s v e k e r v a, potem tudi sploh sorodnica žene. Iz tega se je razvil naposled sedanji pomen.

velik strah, ali ob enem se je tudi nekak drugi čut polastil vsega njenega bitja. Jasno ji je bilo, da jo Bog kliče in da mora popustiti vsako posvetno nagnjenje, da bo mogla vsak čas pripravljena biti tja iti, kamer jo Bog pošlje. Zato je berž na tistem mestu naredila obljubo vednega devištva.

Podobne prikazni je imela Ivanka potem še nekoliko krat, ne da bi izvedela, kaj in kedo so in kaj prav za prav Bog od nje hoče, le toliko ji je bilo očitno, da morajo biti angelji. Nekega dne pa ji reče najimenitniši mej njimi, ki ga je pervega videla: »Jaz sem Mihaelj, zaščitnik francoskega kraljestva!« Ivanka je pri tem padla na kolena, arhangelj pa je rekel nadalje: »Gospod Bog ima veliko vsmiljenje z ubogo deželjo.«

Tisti čas so se bili namreč Angleži polastili mnogo francoske zemlje in so silili še zmirom naprej. Ž njimi je deržal tudi vojvoda burgonjski, francoske pokrajine na jugu Ivankine domovine. V njegovem jetništvu je bil vmerl francoski kralj Karelj VI. in njegovemu nasledniku Karlju VII. je ostala le dežela na jugu reke Loare. Pa tudi to so mu hoteli vzeti Angleži. V ta namen so imeli oblegati terdno mesto Orleán. Če to vzamejo, so upali, da bo kmalu vse Francosko v njih oblasti.

Silna stiška njene domovine je šla Ivanki močno k sercu. Ali sama od sebe ni prišla na to, da bi ona, otrok, polnica, mogla kaj pomagati. V resnici si je težko drugače misliti, kaker da je Bog sam moral poseči vmes, da je on poslal svojega velikega angelja, ki je rekel izvoljeni devici: »Hiti, pojdi in reši Francosko!« Tudi ji je obljubil še druge prikazni; sveta Katarina in sveta Marjeta bošte prišli krepčat in vodit jo. Tako se je tudi zgodilo. Vender si Ivanka dolgo, cela tri leta ni upala nič storiti niti komu kaj povedati o prikaznih, ki jih je imela, in tem, kar so ji velele.

Ali leta 1428 meseca majnika, proti vnebohodu, so postali glasovi, ki jih je slišala, silniši. Zahtevali so, naj jo kedo spremi v bližnje mesto Vokulér k Robertu Bodrikurskemu, ki je bil tam poveljnik francoskega kralja. Poprosila je torej nekega Duranda Laksarta, svojega strica, kaker ga je imenovala, prav za prav pa je bil le mož neke njene stariše sestrične, naj jo pelje k imenovanemu gospodu. Skrivaj in sè strahom je storil to in povedal poveljniku, kaj hoče dekle. Ali poveljnik je imel njega za trapca in njo za potepenko. Naj ji priloži nekoliko gorkih, je rekel, in jo domov spravi k očetu.

To ponižanje je bilo hudo, pa ji ni vzelo poguma, dasiravno jo je tudi oče doma ostro prijel. Zdelo se mu je, da hoče pobegniti z vojaki. »Ali ke bi se imelo to zgoditi,« je rekel svojim sinovom »verzite jo raji v vodo, ali jo pa vtopim sam sè svojimi rokami.«

Mej tem so Angleži res začeli oblegati Orleán. Videti je bilo, kaker da ima francoski kralj zgubiti vse. Ivanka je slišala zdaj tiste glasove še bolj pogostoma, vsak teden po večkrat. Zahtevali so, priganjali, pretili celo, Ivanka se je branila: »Jaz sem vbogo dekle, ne znan jezdit konja, ne znan delati vojske.« Glas je odgovoril: »Bog hoče, Bog veli!«

Ivanka je sklenila iti, ne da bi kaj povedala doma. Stric Durand ji je hotel še enkrat pomagati v njeni veliki zadregi. Žena mu je imela poroditi; prišel je torej prosit, naj puste Ivanko k njemu, da bo stregla bolnici. Perve dni januarja meseca 1429 je odešla iz domače vasi — in nikoli več je ni videla.

Stric Durand jo je spremil vnovič v Vokuler ter ji tam pri poštenih ljudeh preskerbel stanovanje. K poveljniku Bodrikurt-skemu si naravnost ni upala iti; skušala pa ga je srečati kje vsak dan. Spočetka je vstal neveren in zasmehovavec; ščasoma, ko je videl, da se delajo reči za kralja vedno nevarniše in da po natornem potu ni upati nič dobrega, je začel menj osorno odpravljati njo, ki je ponujala čeznatorno pomoč. Naposled se je vdal. Sklenil jo je poslati h kralju v Šinon, majhino mesto, ki je nekako v sredi zapadne polovice Francoskega.

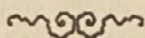
Neketeri prebivavci Vokulerski so zložili, koliker je bilo treba denarja, da se ji napravi primerna, in sicer, kaker je sama zahtevala, moška obleka, siva tunika do kolen, suknja in klobuk černe barve, dolge hlače in visoke komašne. Tudi so ji kupili konja, ki je stal 16 frankov; kaker je videti je bil denar tedaj redek in torej visoke cene.

Trije oboroženi možje so se ponudili, da je spremijo, in vsaki je vzel sebo svojega služabnika. Ta mala tropa sedmero oseb se je odpravila iz Vokulera v sredo 23. februarja 1429 zvečer. Poslednja beseda, ki jo je rekel Bodrikurt Ivanki v slovo, je bila: »Pojdi, naj pride, kar more!« — —

In zdaj, ali naj nadalje pripovedujemo, kako je Ivana po dolgem popotovanju prišla v Šinon, kako jo je kralj sprejel in kaj se je nadalje godilo ž njo, kako ji je izročil kralj oddelek voja-

štva, da je šla Orlean rešit oblegajočih Angležev, kako je hitela od zmage do zmage, pridobivala mesto za mestom ter peljala kralja v Rens (Reims), kjer je bil Karelj VII. 17. julija 1429 kronan in maziljen, kako je s tem svojo nalogo bliščeče in slavno rešila? — Ali naj pripovedujemo nadalje, kako je bila ranjena pred Parizom, kako je bila vjeta pri Kompiénji, kako jo je glavni poveljnik burgonjski, Janez Luksemburški, prodal Angležem za 100.000 zlatih frankov, kako so jo v Ruanu po krivem ko krivoverko in copernico k smerti obsodili in na germadi sežgali? — Da bi to vse po pravici in natanko popisali, bi bilo treba pač celega letnika »Cvetja«. Tukaj moremo dostaviti le, da je 24 let po njeni blaženi smerti na prošnjo njene matere in dveh njenih bratov papež Kalist III. s pismom od 11. junija 1455 vzkazal njeno obsodbo cerkveno preiskati in je ta preiskava dokazala, da je bila Ivana popolnoma po nedolžnem obsojena in po krivici vmorjena. Slava njene svetosti se je vzdržala po tem, skozi 400 let, noter do našega časa. Okoli srede druge polovice prejšnjega stoletja je začel orleanski škof, sloveči Dupanloup, nove preiskave z namenom, da bi se njena svetost tudi cerkveno poterdila. Po njegovi smerti so se francoski škofje, nadškofje in kardinali; meseca oktobra 1888 v Orleanu zbrani, v ta namen s posebno prošnjo obernili do papeža Leona XIII. in naposled pred štirimi leti, 18. maja 1909, so sedanji sv. oče Pij X. Devico Orleansko prišteli mej blažene marternice.

Semttertja se bere, da je bila tretjerednica sv. Frančiška. Mogoče! Mi ne moremo dokazati, da ni bila. Ali kar se navaja v dokaz, da je bila, koliker je nam znano, po naši misli vendar tega ne more spričati. To je gotovo, da je bila v resnici svetnica, ki je ljubila svojo domovino zavoljo Boga ter si prizadevala stanovitno v vsem storiti le božjo voljo; ona je najlepši zgled junaškega kerščanskega rodoljubja in zvestobe do postavnega poglavarja, ne glede na njegove človeške slabosti. Naj sveti ta zgled tudi nam!

„Autos sacramentales.“

P. M. T.

Ni je dežele v Evropi, o kateri bi bili menj podučeni, kaker o španski. Kedo jo je videl na lastne oči? In to dandanašnji, ko obiščejo tujci sicer vsak kot! Tudi španjola težko kedaj srečaš

v drugi državi. Španija je svet za se, ločen po morju in visokem gorovju od ostale Evrope. Primerjati bi jo mogli ženskem samostanu, ki mu redovnice nikoli ne prestopijo praga, razen ko gredo na svoj visoko obzidani vert, in nimajo nobenega hrepenenja po tujem, oklepaje se terdno svojega doma, kaker južne rastline, ki ne bi prenesle družega podnebja.

V arabski dobi je Španija bila, lahko bi rekli, kos Afrike. In ko so se arabski jeli vmikati, je imela z notranjimi boji in lastnim preobraženjem toliko opraviti, da je tudi posej Evropi herbet obračala, ne vdeleževaje se križarskih vojsk, ne družih, svet vznemirjajočih vprašanj. Po srečno doveršenih bojih zoper arabce so se ostali prebivavci združili v edno državo in v eden narod in zdaj — prvo in edinokrat — je Španija v 16. stoletju se vzdignila in pogledala okrog in si zvonaj Pirenejev pridobila dežel ter postala tako mogočna, da se je nekoliko časa svet tresel pred njo in bojeval se ž njo za svojo svobodo, kaker so se prej španci zoper mavre, in da je španski narod v 16. in 17. stoletju v politiki imel prvi glas.

V resnici je stala španska monarhija na višku pod Karlom I. (1516—1556). Pod Filipom II. (1556—1598) je, kljub nadvladi čez vesoljni svet, zmage pri Lepantu, podjarmljenja Portugalske, šla rakovo pot; vendar več desetletji niso tega niti svet, niti španci sami opazili. Spomin na slavne zmage v starem in novem svetu, ponos, biti državljani kraljestva, v katerem sonce ni zahajalo, je storil, da propadanja niso čutili. In tako se ni čuditi, da je cvela španska umetnost, cvelo špansko pesništvo, ko je moč Španije že pešala.

V tistih časih so Španci visoko cenili gledališke igre, posvetne in verske. Gledališka igra jim je bila tedaj nekako to, kar staro sveto pismo Hebrejcem, Ilijada in Odiséja Gerkom — arhiv zgodovinskega, političnega in verskega znanja. Mej verskimi igrami pa imajo prvo mesto igre presv. Rešnjega Telesa.

Španci so se že v 12. in 13. stoletju veselili nad verskimi igrami. Ob vseh večih praznikih so jih prirejali. Tako tudi praznik presv. Telesa, ki se je v Španiji, odkar ga je papež Urban IV. (l. 1264) vpeljal, vedno z velikim zunanjim sijajem obhajal, ni smel ostati brez njih. Te igre, ki jim je bil namen preslavljati edno največjih skrivnosti naše sv. vere, so španci imenovali »a u t o s s a c r a m e n t a l e s« — zakramentna dejanja. Pred-

stavljali so jih skozi stoletja ne le v mestih, ampak tudi na deželi, dokler jih ni v 18. stoletju (l. 1765) prepovedala in odpravila »razsvetljena« in »bogaboječa« vlada.

Neki izobražen popotnik iz Hollandije, Aarsens van Sommerdyk, ki je (l. 1655) prišel v Madrid, piše: »Popoludne na praznik sv. Telesa in sledeče dni so predstavljali pred palačami visokih vladnih gospodov »autos sacrakentales«. Gledavci so stali ali na balkonih, od koder se je mogla pregledati predstava, ali pa na ulici. Godbe ni manjkalo in, da si je bil dan, so gorele baklje. Ko so imenitniši gledavci svoje prostore zasedli — kralj je sedel sè svojo hišo pod krasnim nebom — se je govorila ali pela predigra (loa); tej je sledila burkasta vmesna igra (entremés), potem »auto« sam. Take predstave so prirejali v raznih delih glavnega mesta skozi celi mesec, dan na dan; mej tem časom so posvetna gledališča bila zaperta in gledališki igravci so kazali v službi božji svojo umetnost.« Španija, to bodi tu povdarjeno, je edina država, kjer katoliškega duha ni bilo nikoli treba še le na novo vzbujati in obnavljati, kaker se je to moralo drugod v 16. stoletju. Španija je bila globoko verna. Mogli so se torej gledališki igravci posvetnih odrov poklicati brez škode, in le na korist verskim predstavam. In tisti pesniki, ki so pisali posvetne igre, so se prosili tudi, da spišejo verske. In v Španiji nahajamo že v 15. stoletju neketere precej dobre gledališke pesnike. V 17. pa je drama (tako se z gerško besedo imenuje vsaka gledališka igra) središče španskega pesništva. Dramatiških pesnikov je imel tedaj španski narod več kaker kateri koli drugi v vseh dobah svojega obstanka, in pa kako plodovitih! Molina n. pr. je spisal 300, Kaljderón 700, Lope de Vega 1500 gledaliških iger.

Velik korak naprej je storil v zakramentnih igrah ravno Lope de Vega. Ker je bil ta znameniti mož frančiškanski tretjerednik, se pač spodobi, da na tem mestu kratko opišemo njegovo življenje.

Lope de Vega Carpio je ustanovitelj noveje španske drame, kaker je cvela zadnja desetletja 16. veka in potem celih sto let. Rojen 25. nov. 1562 v Madridu, je bil zgodaj vojak; študiral je v Aljkalá; po smerti svoje soproge je bil zopet vojak. Okrog 1590 po drugi poroki se je nastanil v Madridu. Po smerti sinčka in druge soproge l. 1609, po drugem viru l. 1614 je bil posvečen

v mašnika ter je ko tak živel več let jako pobožno. Vmerl je 27. avgusta 1635.

Vega je spisal nepregledno versto gledališčnih iger; po terditvi neketerih dve tisoči, po drugih vsaj petnajst sto. Za njega so se skoraj izključno le njegove reči predstavljale na španskih odrih. Njegove boljše drame so res popolna mojsterska dela. — Lope ni nehal tudi ko duhovnik, da si je duhovniške dolžnosti vestno spolnjeval, pisati dram, ampak še le tedaj se je začel sijajni čas njegovega pesniškega vstvarjanja.

(Naj bi ga posnemali duhovniki, ki so prejeli od Boga pesniški dar. »Zdi se — piše Alban Štoljc —, da v Španiji niso mislili, da naredi duhovniško posvečenje koga neposobnega za čisto človeške reči. Tako sta bila največa španska dramatika Vega in Kaljderón, duhovnika. In temu sodelovanju duhovščine pri pisateljevanju je pripisati, da je ni književnosti in dramatike v Evropi, ki bila tako, kaker španska, brez nespodobnosti in pohujšljivosti. V primeri s francosko, nemško, italijansko je deviška v najlepšem pomenu besede. Od tod pride, da ima le Španija gledališke igre in sicer v velikem številu, ki pospešujejo poštenost, vernost, nravnost in plemenitost serca«.)

Tujci so prihajali v Madrid, da vidijo Vego. Sam kralj je spoštljivo postál, ko ga je srečal. Papež ga je odlikoval; imenoval ga je za apostolskega protonotaria, doktorja bogoslovja, viteza sv. Ivana. Na višku slave je ostal Vega skromen, ponižen, pobožen, dobroten duhovnik. — Za svoja dela je prejel velikanske nagrade, pa ostal je pri tem vbožec, da niti ni mogel dote dati hčeri, ker je vse razdal vbogim. Leta 1617 je izdal v 12 knjigah tiste igre, ki so se mu zdele najboljše, vseh vkup 144. Pozneje so natisnili še neketere. V tisku jih je torej izšel le majhin del (320).

Vega je spisal, kaker se bere, 500 zakramentnih iger, lepših od vseh pred njim. Vender je našel učenca, ki ga je v verskih igrah še presegel. In ta mož je Kaljderón.

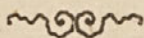
Don Pedro Calderón de la Barca je bil rojen 1. jan. 1601 v Madridu. Po šolanju v rojstnem mestu in Salamanki, je stopil v vojake; ko tak je prišel daleč okrog. Pesniški talent mu je naklonil Filipa IV. (1621—1665), ki je književnost in umetnost zelo povzdignil s podpiranjem pesnikov in umetnikov. Ko ljubljenec kraljev je živel Kaljderón na dvoru v Madridu, bil dvorni pesnik in vodil gledališke igre v gradu Buen

Retiro imenovanem. Kralj se ni zbal nobenih stroškov za prireditve. V svojem 50. letu je stopil Kaljderón v duhovniški stan. Vmerl je 25. maja l. 1681.

Njegovih dram (comedias) se je ohranilo 108; večinoma so posvetne, neketere so verske. Ko bi jih bil Kaljderon le nekaj zapustil, bi ga imeli prištevati največjim dramatikom. V resnici se stavi na stran Šekspiru, ki velja za največjega dramatika kerščanske dobe. Ali o Šekspiru se mnogo piše in govori, o Kaljderonu pa le malo. Zakaj? Preglobok, preveč duh je, da bi ga mogli umeti v zemljo in svet pogreznjeni ljudje; in skozi in skozi je katoliškega duha prešinjen. Zato je mnogim neprebavljiv, ne le, ker ne marajo brati ali slišati karkoli katoliškega, ampak tudi zato, ker jim manjka poznanja katoliške vere in katoliškega bogoslovja, brez česar tega pesnika ni mogoče umeti.

Razen 108 »komedij« imamo od Kaljderona še 73 zakramentnih iger, »autos sacramentales«. In prav te igre so po sodbi njegovih verstnikov tista dela, na katerih sloni njegova pesniška slava. »Kjer je — pravi Manuel Guerra — ta izredni mož v splošno sterčenje sam sebe prekosil, to so njegovi »autos sacramentales«. Posebnost ali, bolje rečeno, bistvo teh iger je, da je Kaljderon spravil ves svet, največje in najmanjše v zvezo z najčudovitišo skrivnostjo naše vere. Bilo mu je to mogoče, ker je bil velik umetnik, globokoveren katoličan in zelo učen bogoslovec.

(Konec prih.)

Velika noč v Jeruzalemu.

Kedo ne želi vsaj enkrat obhajati velikonočnih praznikov v Jeruzalemu? Povsod sicer imajo obredi velikega tjedna posebno moč na serce vernega kristijana, najbolj pa gotovo v Jeruzalemu, kjer se je negdaj v resnici zveršilo to, kar nam sv. Cerkev v spomin kliče v teh dneh.

Ker sem bil letos sam pri obredih velikega tjedna tukaj pričujoč, sprejmite, cenjeni bravci, kratek popis, da si boste mogli vsaj nekoliko živeje predstavljati, kako se v Jeruzalemu obhaja Velika noč.

V spomin, da je naš Zveličar z Oljiske gore jezdil v Jeruzalem, spremljan od velike množice ljudstva, ki mu je navdu-

šena klicala: Hozana Sinu Davidovemu, češčen, ki pride v imenu Gospodovem! je navadno v cvetno soboto zjutraj romanje v Betfage; popoldne pa ima jeruzalemski patriarh slovesen vhod in sprevod v baziliko božjega groba. Ob polu dvanajstih ponoči pridejo redovniki iz samostana sv. Odrešenika v baziliko, kjer opravijo pete jutranjice in hvalnice ter sprevod okoli božjega groba; na to se prično sv. maše. Slovesno opravilo na cvetno nedeljo ima patriarh.

Kaker znano, imajo v baziliko božjega groba tudi razkolni Gerki, Armeni, Sirci in Kopti svojo posest in službo božjo — včasih istočasno, da nastane vsled tega silen hrušč in trušč, kar je seveda romarijem jako neprijetno, demačinom pa čisto prav in po volji. Tako je bilo letos na cvetno nedeljo. Mej pontifikalno sv. mašo so obhajali tudi Gerki svojo službo božjo in imeli sprevod ter prepevali na vse gerlo. Čeravno je bilo naših pevcev nad 40 in njih petje spremljano z orgljami, se včasih vendar ni moglo razumeti vsled krika Gerkov. Pa tako je bilo in tako bo ostalo v božjem grobu najberž tudi v prihodnje; edino na veliki četrtek in petek smo samo katoličani v baziliko božjega groba; tedaj je zaperta drugovercem, zato pa tudi vlada ta čas pri naših opravilih mir in tihota.

Veliko sredo zjutraj ob polu štirih je romanje v votlino na vert Getsemani; odondot se po slovesni sv. maši odpravi sprevod v baziliko božjega groba, kjer se za ves dan izpostavi steber Jezusovega bičanja vernikom v češčenje.

Ta dan popoldne ob treh se prično pete jutranjice in sicer pred božjim grobom. Pričujoča je vsa duhovščina s patriarhata skupaj z redovniki sv. Frančiška. Pevski zbor (frančiškani in dečki) je na galeriji. Pretresljivo je bilo slišati na tem sv. kraju žalostinke preroka Jeremija, ki jih je zbor, kaker tudi vse dele naslednjega sporeda, veličastno pel pod vodstvom p. Pacifika Vanhumbeccka.

Slovesno opravilo velikega četrtega je imel pomožni škof jeruzalemski; popoldne ob 2. pa je opravil umivanje nog patriarh in nato so bile pete jutranjice. To popoldne je bil tudi obisk dvorane zadnje večerje na gori Sion.

Posebno genljivo je bilo sv. opravilo veliki petek zjutraj na Kaljvariji. Ob 1. popoldne se je pričel križev pot; pri vsaki postaji je bil nagovor v francoskem jeziku; takoj na to so bile

slovesne jutranjice. Nekaj posebnega je bil ta večer obred Kristusovega križanja. Sprevod v ta namen vodi kustos. Pričujoč je v uniformi francoski konzul sè vsemi uredniki in kavaziter polno ljudi. Mej sprevedom je sedem pridig na različnih krajih in v raznih jezikih, ki jih govore frančiškani; prva je italijanska, druga geiška, tretja angleška, četrta nemška, peta francoska, šesta arabska, sedma španska. Pri nemški pridigi na Kaljvariji je bil pričujoč tudi nemški princ Joahim s konzulom.

Dva dijakona snameta s križa telo Kristusovo in je zavijeta v tenčico. Štirje mašniki je neso na kamen maziljenja, kjer je mazili kustos, potem je polože v božji grob.

Veselejša so opravila velike sobote, ki so taka kaker drugod; najveselejša pa na veliko nedeljo. Kolika tolažba za vernega kristijana, ki je na veliko nedeljo pri veličastni službi božji pred božjim grobom! Kolika moč ljubezni vleče njegovo serce h grobu Gospodovemu!

To jutro se več ne razlegajo žalostni glasovi prerokov, žugajoči pogubo nehvaležnemu mestu; ne vidijo se pretresljivi obredi Jezusovega križanja na Kaljvariji. Vse se zdaj veseli obkrog groba Zveličarjevega, ki je tu dosegel svojo zmago nad pekлом in smertjo ter vstal iz groba častit in neumerjoč.

Mala kapela sredi bazilike hrani dragoceni grob, v katerem je počivalo mertvo telo Jezusovo. Mnoge sveče in sreberne svetilnice gore ob njenih straneh in zlasti na pročelji. Sreberni altar je postavljen pred kapelo, nekako na kraju, ker se je prikazal angelj pobožnim ženam in jim oznanil vstajenje Zveličarjevo: »Ni ga tukaj, vstal je!«

Patriarh v bliščečem ornatu z obilno asistenco se približa k altarju in prične presveto daritev.

Mogočen pevski zbor se oglasi, orglje veselo doné in verniki, prevzeti radosti, gledajo v duhu in časté od smerti vstalega Zveličarja. Aleluja odmeva navdušeno s pevskega kora; hvalite Boga, zakaj napočil je vstajenja dan, dan miru in sprave, dan, ki ga je Gospod naredil, veselimo in radujmo se v njem Aleluja!

Po pontifikaljni maši je sprevod, mej katerim se odpojo štirje evangeliji, nanašajoči se na vstajenje Zveličarjevo in s tem je doveršeno sv. opravilo v baziliki božjega groba v veliko nedeljo, ki dasi tudi drugod lepa in vesela, vpliva še posebno v Jeruzalemu z nepopisno milobo na kerščansko serce. Saj ima

pred očmi grob, iz katerega je vstal Zveličar, kapelico, kjer je angelj naznanil pobožnim ženam njegovo vstajenje, kraj, kjer se je od smerti vstali prikazal Magdaleni, in premišljujoč te tako tolažljive resnice se oserčuje njegova duša z nebeško močjo in napaja z neizrekljivo sladkostjo.

Pa s tem še niso minile tolažbe tega sv. dne. Še druge so nam bile pripravljene in sicer romanje v Emavs.

Po stari navadi gredo frančiškani in romarji v veliko nedeljo popoldne v Emavs. Letos ni bilo sicer toliko romarjev v Jeruzalemu kakor prejšnja leta, vzrok pred vsem vojska; vendar nekoliko jih je le bilo od blizu in daleč. Omenim, da je prišlo nekaj Slovenk iz Kahire, ki so šle tudi ta dan z nami v Emavs.

Znano je, kaj pripoveduje sv. evangelist Luka o dveh učencih Jezusovih, ki sta šla na dan njegovega vstajenja v Emavs in sta se žalostna pogovarjala o tem, kar se je zgodilo v onih dneh v Jeruzalemu. Kako se jima je Jezus pridružil in jima razlagal, kar so pisali o Zveličarju preroki. Da je moral Kristus vse to terpeti in tako iti v svojo čast. Prosila sta ga naj gre ž njima v hišo, ker se je dan nagnil in se je že mračilo. Kako sta ga slednjič spoznala po lomljenju kruha in kako jima je izginil izpred oči.

Na ta zgodovinski kraj smo se torej napotili veliko nedeljo popoldne in prišli tje, ko se je že mračilo.

O Emavs, kako si častitljiv, o sveti kraj, kjer je Zveličar sam drugič posvetil kruh v svoje telo!

Tukaj, po toliko stoletjih vidiš ostanke hiše sv. Kleofa, kamor je šel Jezus z učencema. Tukaj se jima je dal spoznati na slovesen način po lomljenju kruha in onadva sta ga molila kot svojega Boga. Tukaj so kristijani po vstajenju Zveličarjevem častili prvi altar svete daritve, tukaj je Zveličar po svojem vstajenju prvič podelil sv. obhajilo, in to se je imelo po njegovem naročilu ponavljati po vsem svetu vse dni do konca sveta.

Brez dvojbe so bile tudi druge hiše v Galileji in Judeji kakor v Kafarnaumu, v Betaniji, v Jerihi, v Jeruzalemu tako srečne, da jih je božji Zveličar posejil, ko je bil kot človek na zemlji; toda izmej vseh je dosegla hiša sv. Kleofa v Emavsu to predpravico in čast, da je Jezus Kristus pred svojim vnebo-

hodom v njej posvetil najsv. zakrament sv. R. T., ki presega vse skrivnosti našega odrešenja. Predpravica, posebna in edina, ki povzdiguje svetišče v Emavsu nad toliko drugih in je prvo za dvorano zadnje večerje v Jeruzalemu.

Da, dvorana zadnje večerje ima veliko sličnosti sè svetiščem v Emavsu. — Pa kolika žalost za kristijana, ko vidi v kakšnem stanju se nahaja sedaj ta sveti kraj, ta prva kerščanska cerkev, posvečena po neskončni ljubezni Sinu božjega, kjer so se prvič slišale njegove vsemogočne besede: »To je moje telo, to je moja kri.«

Svetišče nad vse dragoceno, kjer so so veršili dogodki zadnje večerje, kjer je Gospod postavil zakrament sv. R. T. in mašniškega posvečenja; kjer se je Gospod po svojem vstajenju aposteljnem večkrat prikazal in jim dal oblast odpuščati grehe; kjer je prejel neverni apostelj Tomaž milost žive vere in je bil sv. Matija prištet aposteljnem; kjer je prišel sv. Duh nad aposteljne in prve vernike; kjer je bila prva kerščanska cerkev in stolnica prvega jeruzalemskega škofa svetega aposteljna Jakoba mlajšega, kjer so apostoli obhajali prvi cerkveni zbor. Zato pa se je pekel vedno tolikanj jezil na ta sv. kraj, ter skušal, da bi ga onečastil in pokončal in če mogoče popolnoma izbrisal spomin nanj. In res, do današnjega dne gospodujejo nad tem svetiščem fanatični mohamedanci in vsi poskusi je osvoboditi so bili do zdaj brez uspeha. Daj Bog, da bi to tako dragoceno svetišče kmalu postalo zopet last sv. katoliške Cerkve, da bi se v njem zopet postavili aljtariji pravi, čisti daritvi!

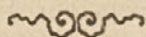
Kaker je pogled na dvorano zadnje večerje žalosten, tako je pa vesel na svetišče v Emavsu. Res, tudi nad to svetišče, ki ga je bila dala sezidati sv. Helena na prostoru Kleofoye hiše, so bili prišli hudi časi: sovražniki vere so je razdejali, a hvala Bogu! v novejšem času so frančiškani postavili na ostankih negdanje bazilike novo, krasno, cerkev ki jo je milanski kardinal Ferrari posvetil dne 12. okt. l. 1902.

Poleg cerkve je tudi nov velik samostan; stari je zdaj odločen za gostišče romarjem. Treba je dosti prostora, iz Jeruzalema je nas redovnikov prišlo 30. Skerb je imel za vse naš rojak in sobrat Tomaž Perovšek, doma od Sv. Gregorja pri Ribnici; v Emavsu je že par let.

Glavni praznik emavškega svetišča je velikonočni ponedeljek. Opravljenih je bilo tam ta dan 42 sv. maš; zadnjo, slovesno, je pel predstojnik Sv. Dežele, ki je potem blagoslovil kruh, ki se je razdelil vernikom v spomin na Zveličarja. Popoldne so bile še pete večernice in litanije Matere božje in nato smo se romarji vernili po poti učencev v Jeruzalem. Veličastno so minili prelepi velikonočni prazniki; Bog nam je dal za nje tudi krašno vreme, posebno na velikonočno nedeljo.

K sklepu omenim še neki prav jutrovski običaj, ki je po časten za varihe božjega groba. Velikonočni torek pridejo v samostan sv. Odrašenika voščiti vesele praznike vsi zastopniki svetnih oblastij in predstojniki drugovercev z obilnim sprejemstvom, na čelu jim dragomani in kavasi. Predstojnik Sv. Dežele se vsemi diskreti jih sprejme v divanu. Poleg običajnih voščil žele predstojniku in njegovim sobratom z lepimi besedami, da bi vsi v slogi, edinosti in ljubezni mejseboj živeli v zgled svojim podanikom. Res, lepa voščila, da bi jih le tudi v dejanju sverševali!

P. Benigen.

Marijina (Ingolstadtška) mašna družba.

Marijina (Ingolstadtška) mašna družba je malone že po celem svetu razširjena, a na Slovenskem je bila do sedaj malo znana. Krivo je bilo temu ker nismo imeli pravil v slovenskem jeziku natisnjenih. Na evharističnem shodu na Dunaju pa so goreči častivci presv. altarskega zakramenta sklenili, to družbo tudi po Slovenskem razširiti. To nalogo je prevzel naš preč. frančiškanski provincialj v Ljubljani ter določil, da naj bo samostan v Mariboru podružnica za Slovence. Pravila v slovenskem jeziku so sedaj dotiskana in zato vabimo vse, ki si želijo zagotoviti srečno smert in hitro rešitev iz vic, da pristopijo k tej bratovščini. Njen namen je, pomagati k temu sè sv. mašami. Ničesar si pa veren kristjan tako ne želi kaker prav te dve milosti. Ker je število udov v tej družbi zelo veliko, ker je sv. maša pglavitni vir milosti, lahko primerjamo to bratovščino z dragocenim biserom in srečne moramo šteti vse, ki njeno do-

broto spoznajo ter se ji pridružijo. Našli so bogat vir milosti za to in ono življenje.

Kaj je torej Marijina (Ingolstadtska) mašna družba?

Ta družba je bila ustanovljena l. 1729 in l. 1874 v cerkveno bratovščino povzdignjena. Kaker pove že ime, pomagajo društveniki drug drugemu sè sv. mašami. Vsak ud da enkrat na leto, na določen dan, brati sv. mašo v čast preblaženi Devici Mariji za srečno zadnjo uro in hitro oproščenje iz vic. Te milosti prosi vsak zase kaker tudi za vse druge društvenike, zlasti za tiste, ki vmerjejo na dan sv. maše.

Število živih udov v tej bratovščini je že naraslo na 750.000. Zadene torej na dan nad 2000 sv. maš, ki se vse darujejo za vmirajoče ali že vmerle ude. Ali ni to kaj velikega? Ali ni to izredna pomoč vmirajočim in že pokojnim? K temu pridejo še sv. maše, ki se redno darujejo v Ingolstadt, središču te bratovščine.

Vse društvene sv. maše imajo altarni privilegij, to je, ob enem sè sv. mašo se daruje popolni odpustek za pokojne. Udje tudi sami prav lahko prejemajo velike in mnoge odpustke, kaker razkladajo pravila te bratovščine. Prav vgodno odpustno privoljenje je sledeče: Kolikerkrat in kjerkoli molijo društveniki 6 očenašev, zdravamarij in »slava Očetu« itd. na papežev namen, dobijo odpustke 7 glavnih cerkev v Rimu, božjega groba v Jeruzalemu, porcijunkule in sv. Jakoba v Komposteli; teh odpustkov se vdeležijo, četudi ne morejo sprejeti sv. obhajila ali obiskati cerkve.

To so glavne prednosti te mašne družbe, ki si šteje v največo čast, imeti slavnovladajočega papeža Pija X. za najvišjega društvenika.

Kaj mora storiti, kedor hoče pristopiti k Marijini mašni družbi?

Kedor hoče pristopiti k Marijini mašni družbi, mora:

1. Naznaniti kerstno in družinsko ime ter kraj svojega bivanja. Pokojni ali že vmerli se ne sprejemajo; tudi se ne morejo veljavno vpisati fisti, ki sami nočejo ali ne vejo za to. Vpisnina znaša 50 vin.; k temu naj pridajo 10 vin. oni, katerim treba pravila in sprejemnico po pošti doposlati. Naslov za vse pošiljatve se glasi: Uprava mašne družbe v Frančiškanskem samostanu v Mariboru.

2. Vsak ud da enkrat na leto; na dan, ki je v sprejemnici določen, maševati na namen družbe. Duhovniki dobijo navadno 25. dec. kot mašni dan, ker razpolagajo na ta praznik s tremi sv. mašami. Ako ni mogoče, maševati ob določenem dnevu, naj se to zgodi kaker hitro mogoče. Sv. mašo lahko daruje vsak duhovnik na kateremkoli kraju. Tudi ni zahtevano, da bi moral društvenik pričujoč biti pri daritvi sv. maše.

3. Udi naj darujejo na leto majhen dar, da more družba poravnati tiskovne stroške za imenike in mnoge druge izdatke. Ker pa oddaljeni udje ne morejo vsako leto posebej prispevati, se veči znesek (navadno 3.50 K) smatra kot dar za celo življenje; potem nimajo druge skerbi ko le vsakoletno sv. mašo. Res vbogi pa, ki nobenega daru dati ne morejo, niso izključeni iz mašne družbe; za nje zadostuje vpisnina in da dajo vsako leto za sv. mašo.

Društveniki naj skerbe, da se bo po njihovi smerti poslala sprejemnica s poštno znamko na središče mašne družbe, v Ingolstadt, kaker nakazuje na njej že tiskar naslov.

Navedeni predpisi ne vežejo pod grehom tudi ne pod malim, vendar jih mora izpolnjevati, kedor se hoče milosti te bratovščine vdeležiti. Kedor bi lehkomišljeno ne dal služiti vsakoletno sv. maše, bi izgubil vsaj za dotično leto milosti mašne družbe.

Prav priporočamo razširjevanje Marijine mašne družbe.

Tisti, ki se trudijo, nove ude pridobiti, izveršujejo zelo dobro, v čveterem oziru posebno zaslužno delo:

1. pomagajo k povišanju časti božje; najvišja, neskončna čast in hvala se namreč da Očetu nebeškemu po Jezusu, njegovem Sinu, v vsaki sv. maši;

2. množijo češčenje brezmadežne Device, naše matere in kraljice, kateri v čast se vse te sv. maše darujejo;

3. izveršujejo veliko delo vsmiljenja, ker pomagajo bližnjemu k srečni smerti in hitremu oproščenju iz vic; delajo pa tudi za korist svoje duše, zakaj več ko je udov, večje je število sv. maš, večje so tudi milosti, ki jih posamezni prejme;

4. delajo za razširjenje sv. vere; koliker namreč od milodarov za društvene namene preostane, se porabi za sv. misijone in za vzgojevanje novih misijonarjev.

Uprava mašne družbe,

Frančiškanski samostan v Mariboru. (Štajersko.)

P. E. L.

Mala Lenčica od Svetega Boga

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

19. S čem si je mala Lenčica svoje velike bolečine lajšala.

Za svojo mladost je mala Lenčica v znanju kerščanskega nauka čudovito napredovala. Naučila se je bila na pamet jutranjo in večerno molitev, djanje vere, upanja in ljubezni, glavne skrivnosti svete vere in mnogo zgodeb iz življenja Jezusovega.

Še bolj znamenito je bilo njeno napredovanje v svetosti. Razodevala je čudovito pobožnost do trpljenja Gospodovega. Ko so jo spodbujali, naj svoje bolečine združi sè Zveličarjevimi, je bilo videti, da to razume in je bila takoj pripravljena, ta dar prinesiti ter svoje najhujše bolečine brez godernjanja in pri- tožbe terpeti.

Poleg njene posteljice je viselo razpelo. Kedar so postale njene bolečine najbolj neznosne, je je vzela v svojo ročico, je živo pogledala ter šepetala: »Ubogi, sveti Bog —!«

Čez dan je pogosto molila in njena resnoba in zbranost je bila jako spodbudna. Molila je za vse, ki so ji bili dragi, za sestre, za škofa, za svojo strežnico, za svoje male tovarišice in vsaki dan se je vzdignil njen proseči glas proti nebu za blago- stanje cerkve Kristusove ter njegovega namestnika na zemlji, papeža.

20. O njeni pobožnosti in spoštljivosti pri molitvi svetega rožnega venca.

Posebno spodbudno jo je bilo videti, kako je molila rožni venec. Poljubila je pri tem vsako jagodo, opravila vsako molitev počasi, razločno ter s tóliko zbranostjo duha, kaker sicer ni v navadi pri tako mladih otrocih.

»Nekega večera,« tako piše častita mati prednjica, »sem sedela poleg njene posteljice ter jo vprašala: »Ali naj ti kaj pri- povedujem, dete, ali hočeve moliti rožni venec?« — »Rožni ve- nec moliti, mati,« je odgovorila. — Ko sem zmolila nekaj zdra- vamarij, pa sem jo slišala šepetati: »Pokleknite, mati!« V za- četku se nisem zmenila za to in sem molila do konca prvega odstavka. Tedaj je ponovila s prav določnim glasom: »Mati,

pokleknite!« Ni mi torej ostalo družega kaker kleče nadalje moliti.

21. Kako je postala mala Lenčica vojščak svetega Boga.

Sestre so bile tako prepričane, da je ljubljeni otrok v verskih rečeh zgodaj postal dovolj iznajden, da se jih je lotila mrsel. skerbeti, da prejme tudi še zakrament svete birme, preden jo Bog h sebi pokliče. Opravljale so v ta namen molitve, vendar se niso derznile tega škofu povedati.

Kako veliko pa je bilo njih veselje, ko je prevzvišeni gospod 8. oktobra 1907 popolnoma nepričakovano naznanil, da hoče opoldne obiskati samostan ter mali Lenčici podeliti zakrament svete birme!

To se je pač zgodilo na posebno razsvitljenje od zgoraj, — saj je bila mala Lenčica, kar je ta sveti zakrament prejela, deležna prav izrednih milosti.

Ko je Lenčica slišala, da ima postati »majhin vojščak svetega Boga,« njena sreča ni poznala meja. Sestre so sicer mislile, da bi bilo dobro, otroka prej še malo podučiti v kerščanskem nauku; ali videle so kmalu, da je Lenčica kaker po nebeškem razsvitljenju že mnogo tega vedela, kar so ji tele povedati.

Ko ji je ena sestra razlagala biremske obrede, je poslušala sè živahno pazljivostjo. Koliker bolj se je nato bližala ura milosti, toliko bolj je rastlo veselje v sercu male Lenčice. Prav tresla se je od veselja na vseh udih.

Po slovesnosti so jo nesli v govorišnico; prejela naj bi še enkrat blagoslov od škofa, ki je bil očitno ginjen nad pobožnostjo tega otroka.

Strežnica je pripravila v svoji lastni izbi posteljico, kjer je bila Lenčica ostali del milosti polnega dne. Ko so jo tja prinesli, je pozdravila vsa vesela »ljubo mamico«: »Zdaj« je rekla »sem majhin vojščak svetega Boga —!«

22. O priserčnem hrepenenju male Lenčice po svetem Bogu v zakramentu.

Na večer dne njene sv. birme si je sprosila Lenčica od častite matere prednjice dovoljenje, da bi smela nadalje stanovati v izbi gospodične Hall. Po nekolikem obotavljanju je častita mati dovolila, in mala Lenčica je prebivala tam, dokler jo je Bog poklical v njeno nebeško domovino.

Pri sv. birmi prejete milosti so rodile kmalu znamenite sadove v duhu in sercu našega svetega otroka.

Najprej in pred vsem je bil to tisti čudoviti čut za resnično pričujočnost zveličarjevo v najsvetejšem zakramentu, ki se je razvil zdaj v serčno prepričanje ter prenapolnil njeno angeljsko dušo z ljubeznijo do Jezusa v tabernakelju in nenasitljivim hrepenenjem, da bi se združila sè svojim Bogom v ljubečih priserčnosti sv. obhajila.

Še le sčasoma so spoznale sestre izredni razvitek v mali Lenčici in le po nje lastnih opazkah, ki so, dasiravno povedane z nje otročjimi besedami, vendar izražale misli in čutila svetnikov božjih.

Jako so bile sestre iznenadejane, ko so opazile, da je Lenčica slutila, kedaj je bilo presveto Telo izpostavljeno. Nihče ni mogel otroku o tem kaj omeniti, tudi ni bilo mogoče zunaj kapelle na čem kaj o tem opaziti, najmenj v Lenčičini izbi. In vendar je bilo videti, da je ob dnevih, ko je bilo Najsvetejše izpostavljeno, njeno dušico pretresala neka sveta vznemirjenost. Na vso moč je tedaj prosila, naj bi jo nesli vendar v kapelo. »Sveti Bog denes ni zapert,« je imela navado reči, »nesite me dolu k njemu.«

Keder je klical sladki, skrivnostni glas iz tihega tabernaklja, odmevalo je in odgovarjalo v duši naše ljube male ...

Pogosto je bilo slišati, kako je z otožnim glasom in s pogledom, ki je bilo videti, kaker bi bil prederl zagrinjalo, zdihovala ponavljala sama pri sebi: »Rada bi svetega Boga! Kedaj bo pač prišel? O, da bi prišel v moje serce! Meni se tako toži po njem —!«

23. Kaj si je mala Lenčica izmislila, da bi prejela vsako jutro poljub in pozdrav od svetega Boga.

Gospodična Hall je šla vsako jutro, če ji je služba dopustila, dolu v kapelo, da je bila pri sveti maši in pri svetem obhajilu. Ali včasih, če je videla, da je mala Lenčica tako revna, se je obotavljala, ker se ji je zdelo neprevidno, otroka samega pustiti. »Mamica, pojdite dolu k maši,« je prosila, »prejmite svetega Boga, pa nazaj pridite poljubit me! Potlej greste lahko spet nazaj v kapelo.«

Po sv. obhajilu se je berž vernila strežnica pogledat Lenčico in poljubit jo. Sè svetim spoštovanjem je Lenčica sprejela poljub. Nato je dala strežnici z roko znamenje, naj se verne v kapelo. Pri tem ni spregovorila nobene besede, tudi ni hotela, da bi strežnica pretergala svojo zahvalo.

24. Kako se je mala Lenčica nekega jutra veselila svetega Boga,
zvečer pa prav bridko jokala.

Častita mati prednjica je vsaki večer na kratko obiskala Lenčico. Ob neki taki priliki, ko je rekla otroku »leško noč.« jo je iznenadejala sledeča prošnja:

»Mati,« je rekla Lenčica, »jutri zjutraj ko boste prejela svetega Boga, ali ga hočete prinesiti sem gori k meni?« Mati prednjica ni vedela, kaj odgovoriti. Pomislila je za trenotek in potem je rekla:

»Jutri zjutraj bom prosila svetega Boga, da bi te prav rad imel, in potlej po sveti maši bom prišla sem gori h tebi.«

Ta odgovor je bil detetu, kaker je bilo videti, po volji. Nekoliko potem je tisti večer poklicala postrežnico ter ji rekla: »Mati prednjica mi prinese jutri svetega Boga.«

Še pred dnevom je bila Lenčica zbudjena. Zbudila je tudi strežnico, klicaje brez nehanja: »Mati, mati, vstanite, pripravite vse v hiši; denes bo sveti Bog k meni prišel!« Gospodična Hall jo je skušala pomiriti: »Žeika« — je rekla, — s tem je mislila pomočnico, — »bo kmalu tukaj, serčece.« Ali Lenčica s tem ni bila zadovoljna. »Zakaj pride Žeika denes tako pozno? Izba ne bo pospravljena —!« tako je tožila venomer.

Strežnica je morala vstati. Lenčica jo je sè skerbni očmi opazovala, ko je popravljala po izbi, in če je za trenutek postala, je začel zopet drobni glasek: »Mati, kaj delate? Izba ne bo pospravljena!«

Ko se je bližal čas svete maše, je pričakovala Lenčica z boječim nemiro, kedaj pride častita mati, in ko jo vidi vstopiti brez »svetega Boga«, je bilo tako hudo njeno iznenadejanje, da je začela bridko jokati.

Cel dan je nato komaj spregovorila kako besedo. Še le zvečer je rekla strežnici z globokim vzdihom: »Mati, jaz sem mislila, da bom prejela svetega Boga denes!«

Za več dni je ostala napolnjena s to mislijo. Ležala je tako tiho in mirno, da so bolj ko kedaj prej mislili, da je prišel konec. Neki večer pride strežnica k njeni posteljici ter vpraša: »Lenčica, ljuba, ali kaj želiš?«

»Ne, mamica,« odgovori, »jaz sem le na svetega Boga mislila.« Nato odpre široko svoje ljubeznive oči ter pogleda strežnico žalostno, pa s tiho vdanostjo.

Ni več prosila za sveto obhajilo; ali od tistega časa je bilo videti, da se je nenavaden duh zbranosti polastil otroka.

25. Kako je strogi poskušnji sledilo veselo poročilo in noč brez spanja.

Tisti čas je prišel v samostan neki imeniten jezuit, da bi vodil za redovnice letne duhovne vaje. Njega so prosile sestre modrega sveta glede male Lenčice. S tem mu je bilo stavljeno nenavadno vprašanje, ki je zahtevalo posebno previdnost v dušnem vodstvu skušenega moža.

Pomisliti je treba namreč, da določba svetega očeta Pija X. o zgodnjem obhajilu otrok še ni bila izešla. Preden je prišlo to tolažbe polno pismo sv. očeta, pa je moral biti tak primer, kakor ta, ki ga popisujemo, nekaj veliko bolj čudnega, kakor bi bil v novejšem času.

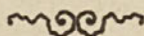
Pater jezuit se je torej lotil reči z največjo previdnostjo. Še le po več pogovorih z malo Lenčico se je čutil opravičenega napisati svojo določbo z naslednjimi besedami: »V odgovor na vprašanje sester in po zadosti dobrem prevdarku sem odločil, da bo vsaj dobro vprašati otroka, da se zagotovimo, ali res želi prejeti »svetega Boga«, kakor prikupljivo imenuje zveličarja. Jaz sem jo spraševal natanko in jako nadrobno o svetem obhajilu in prepričal sem se za terdno, da jako dobro ume, za kar s takim hrepenenjem prosi.

Sodba patra jezuita se je sporočila prečastitemu gospodu škofu. Škof je stvar skerbno prevdaril in naposled dal svoje dovoljenje.

Ko je mala Lenčica slišala to radostno sporočilo, je bilo njeno veselje nepopisljivo.

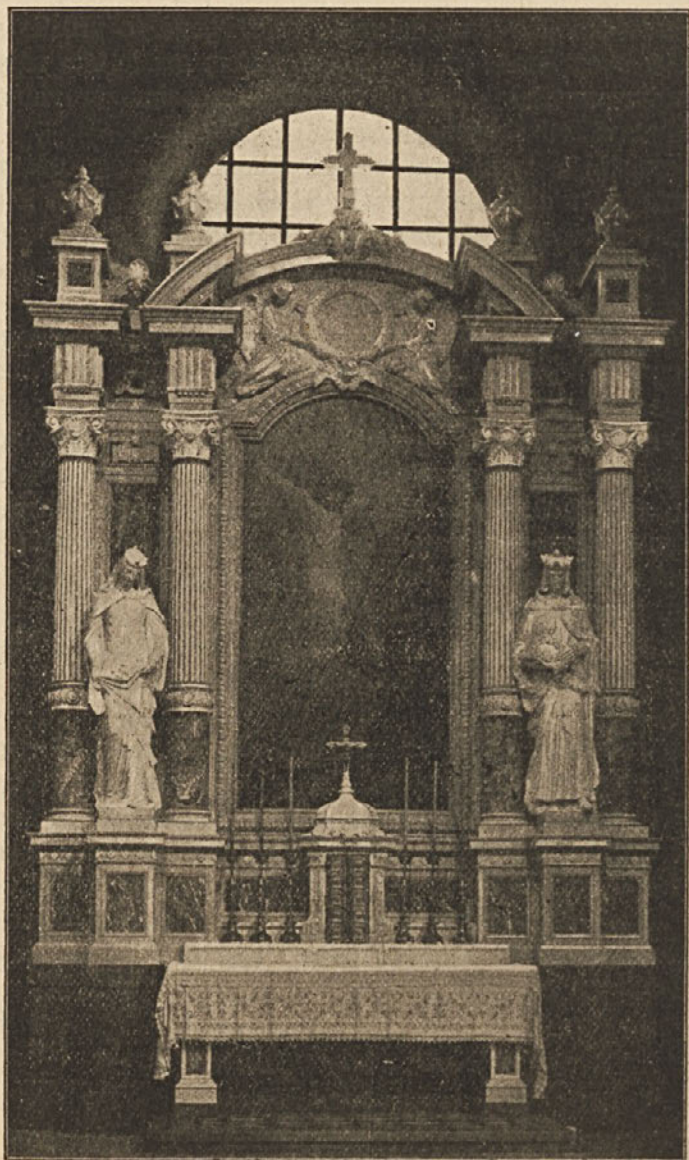
»Svetega Boga bom dobila v serce, svetega Boga bom dobila v serce!« to je bil ta dan stanovitni dostavek vsega, kar je spregovorila. Tudi noč ji je prinesla malo pokoja. Od veselja ni mogla spati. Vso dolgo noč je budila tudi strežnico ter spraševala, ali še ni čas vstati. »Zvezde, so šle že mamica,« je rekla. »Čas je vstati zdaj!«

(Dalje prih.)

Iz ljubljanske skupščine III. reda sv. Frančiška.

Marsiketeri častiti bravec našega »Cvetja« si je vže gotovo mislil in se na tihem vprašal, kaj se je pač pripetilo v ljub-

NOVI OLTAR SV. FRANČIŠKA
V FRANČIŠKANSKI CERKVI V LJUBLJANI.

ljanski tretjeredniški skupščini, ker o njej vže toliko časa nismo nič brali. Pa ne bojte se; še živimo in vsak čas veselo delamo!

Pričujoči zvezek, dragi bravci, Vam kaže v sliki, kako se je ljubljanski III. red pred dobrim letom izkazal hvaležnega redovnemu ustanovitelju, ko je z obilnimi stroški postavil v cerkvi oo. frančiškanov umetniško izdelan, nov mramornat oltar v čast sv. Frančišku.

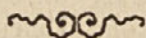
Mnogo trudi in vstrajnosti je bilo treba, predno je bila stavba doveršena, a vse je bilo pozabljeno, vse je bilo zgolj veselje, polno ljubezni do sv. Frančiška, ko se je oltar pokazal prvič v vsej svoji krasoti dne 5. novembra 1911, ko so ga premil. g. knezoškof Anton Bonaventura Jeglič blagoslovili in posvetili v pričujočnosti neštete množice vernikov, tretjerednikov in ne tretjerednikov.

Naj bi stal ta oltar mnogo, mnogo let v spomin in čast sv. Frančiška, kot spomenik sv. vere in priča dobrega, vernega duha tretjega reda!

Pri tej priložnosti nam bodi še enkrat dovoljeno, da se tudi na tem mestu prav priserčno zahvalimo vsem tretjerednikom, ki so sè svojo požertvovalnostjo omogočili prelepo delo.

Bog naj jim vse tisočero poverne in naj jih napolni z duhom ki veje iz tega oltarja: z duhom prave vere in čiste ljubezni do Boga!

K. P.

Drobtinice in odlomki iz kerščanskih nauk in pridig Jožefa Škrinjarja.

H. R.

Iz 2. sešitka „O veri“.

(Dalje.)

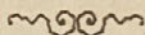
XLVII.

Bog je neskončno pravičen ... vse dobro obdaruje in vse hudo kaznuje natanko po zasluženju. Da je Bog neskončno pravičen, že iz tega spoznamo, ker dostikrat že na tem svetu dobra dela sè rsečo plačuje, vselej pa z dobro, mirno in veselo vestjo, pregrehe pa dostikrat že tukaj s časnimi nadlogami kaznuje. In če grešnika tudi nobene nadloge ne zadenejo, ga ven-

der s hudo in težko vestjó peče in pripušča da se ga hudobija popolnoma polasti.

XLVIII.

Vender se božja pravica v tem življenju vselej ne izpolni; zakaj dostikrat vidimo pobožne vbožne, zaničevane in zapuščene, dasiravno so kaj boljšega vredni; grešnike pa bogate, povikšene in čaščene, dasiravno so vsega tega nevredni in zaslužijo, da bi jih vse nesreče zadele. Še le v prihodnjem življenju se bo pravica na tanko dopolnila; tam bo Bog vsakemu po njegovih delih povernil. »Ura pride«, pravi Jezus, ob kateri bodo vsi, so v grobeh, slišali glas Sinu božjega. Kateri so dobro delali i. t. d.«

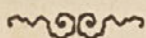

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se lepo priporočajo rajni udje III. reda skupščine I j u b l j a n s k e: Jožefa Dolinar (zelo marljiva odbornica), Marjeta Trontelj (79letna služkinja, imeteljica jubilejne kolajne, ki je skozi dolgih 54 let služila pri eni in isti družini ter bila ves čas pravi vzor požertvovalnosti in goreče vdanosti do nje), Neža Anžol, Mina Berce, Marija Šubic, Filomena Černe, Uršula Cukijati, Marija Škofic, Helena Končan, Uršula Ahlin, Ivana Leben, Frančiška Barl, Marija Grošelj, Jera Dolar, Ana Bukovnik; b r e š k e (na Brezju); Marija Finžgar, Neža Freljh, Terezija Vester, Marija Babič, Terezija Rant, Neža Babič, Marija Kleindienst, Barbara Tavčar († 28. II. 1913); m a r i b o r s k e: Roza Polmin in Genovefa Kaiser iz Ribnice na Pohorju, Katarina Beranič iz Cirkovic, Terezija Šegula od Sv. Marijete niže Ptuja, Marija Sekol od Sv. Martina pri Vurbergu, Elizabeta Homer in Karolina Javnik od Sv. Lovrenca v Puščavi; iz Slivnice: Ana Kozoderc, Franc Janžič, Katarina Damijan, Terezija Vodopivec, Marija Lešnik; iz Maribora: Ana Šulc, Janez Bračko, Antonija Divjak, Julijana Fanedl, Marija Völker, Marija Šalamun, Terezija Senekovič, Neža Leber, Jera Ješovnik, Marija Flekuš, Rozina Gerstenbrand (ki je v sivi redovni obleki na mervažkem odru ležala in v njej bila pokopana); iz Prihove: Jozefa Rataj; iz Puščave: Katarina Habit, Peter Gorjup, Ana Karničnik, Marija Plevnik; od Velike nedelje: Marija Majerič, Marija

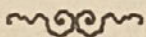
Megla, Katarina Kep, Marija Kavčič, Neža Šoštarič, Katarina Heržič, Ana Hergula, Jožef Šešerko; od Sv. Križa pri Ljutomeru, Johana Lešnik; iz Hajdina: Neža Pleteršek, Ana Turk; od Sv. Lovrenca na Dravskem polju: Neža Drevenšek; iz Ruš: Neža Hoeffler, Marijeta Spes, Marija Hostnikar, Marija Lokar, Marija Namestnik, Marija Berbec, Anton Namestnik; iz Kamnice: Miha Kobunder, Anton Koren, Kuna Lorbek; iz Fram: Marijeta Stermšek; iz Varaždina: Ana Golob; od Sv. Marjete ob Pesnici: Barbara Wolf; svetogorske: Marija (Ana) Humar z Banjšic, Marija (Elizabeta) Bratuš iz Čepovana.

Nadalje priporoča neka tretjerednica R. B. svojo slaboumno sestro, da bi jo Bog razsvetlil, da ne bi bila v toliko žalost starišem in celi družini; A. B., da bi zopet prišel v pravi red in mogel, kaker nekedaj, goreče moliti; Hijacinta, da bi dobila zaželeno službeno mesto.

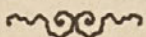
Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: župnik J.R. za ozdravljenje po nevarni bolezni; Ana Gosnik za zdravje; neka tretjerednica iz Štandreža, da se je srečno zveršilo neko cerkveno opravilo; A. B. da je neka oseba spoznala svojo visokost in ošabnost; Veronika Koprivec za posebno pomoč v neki pravdi, Marija Šepc za pomoč v bolezni.

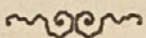
Za kitajski misijon

so nadalje poslali v K a m n i k: Katarina Slana iz Tersta: 4 K; ljubljanska skupščina III. reda, ki se ji s tem izreka prav posebno zahvala: 104 K 64 v; k n a m: Angela Rogelj iz Tersta: 5 K; tretjeredniki iz Šmarja pri Kopru: 3 K; neimenovana: 1 K.

Za cerkev sv. Elizabete

Angela Rogelj iz Tersta: 1 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec maj ali veliki traven.

1. četrtek: vnebohod Kristusov R. P., V. O.; Sv. Filip in Jakob, ap.
2. petek: sv. Atanazij, šk. c. uč.
3. sobota: najdenje sv. Križa.

4. nedelja, 6. po veliki noči: sv. Monika, vd., bl. Krištof Milanski, sp. 1. r.
5. ponedeljek: sv. Pij V., papež.
6. torek: sv. Janez pred latinskimi vratmi.
7. sreda: sv. Stanislav, šk. m.; bl. Agnelj Pizanski, sp. 1. r.
8. četrtek: osmina vnebohoda Kristusovega; prikazanje sv. Mihaelja arhangelja.
9. petek: sv. Gregor Nazijanski, šk. c. uč.
10. sobota binkoštna: post; osmina uajdenja sv. Krlža; sv. Gordijan in Epimah, m.

11. nedelja binkoštna, V. O., P. O., R. P. sv. Jurij, m.; bl. Benedikt Urbinski, sp. kapuc. reda, P. O.
12. ponedeljek binkoštni: sv. Nerej in Ahilej, m.
13. torek binkoštni: sv. Peter Regalat, sp. 1. r. P. O.
14. sreda kvaterna, post: sv. Frančišek Fabrijanski, sp. 1. r.
15. četrtek: sv. Janez de la Salle, sp.; bl.; Benvenut Recineški, sp. 1. r.
16. petek, kvaterni, post: sv. Janez Nepomuk, m., sv. Ubaljd, šk.
17. sobota kvaterna, post: sv. Paškalo Bajlon, sp. 1. r. P. O.

18. nedelja: sv. Trojica, P. O., V. O., P. O., sv. Feliks Kantalicijski, sp. 1. r. kapuc. P. O.
19. ponedeljek: sv. Ivo, sp. 3. r. P. O.
20. torek: sv. Bernardin Sijenski, sp. 1. r. P. O.
21. sreda: sv. Vincencij, m.
22. četrtek: slovesni spomin presv. Rešnjega Telesa, V. O., P. O., bl. Janez Forest, m. 1. r.; bl. Humilijana, vd. 3. r.
23. petek: sv. Peter Celestin, papež; bl. Krišpin Viterbski, sp. 1. r. kapuc. P. O.
24. sobota: Marija, pomočnica krstijanov.

25. nedelja, 2. po bink: prenesenje trupla sv. Frančiška; sv. Urban, pap. m.
26. ponedeljek: sv. Filip Nerij, sp.; sv. Eleverij, pap. m.
27. torek: sv. Beda, c. erk. uč.; sv. Janez, pap. m.
28. sreda: sv. Gregor VII. papež.
29. četrtek: bl. Janez Pradski, m. 1. r.; bl. Herkulan, sp. 1. r.
30. petek: sv. Ferdinand, kralj, 3. r. P. O.; sv. Feliks, pap. m.
31. sobota: bl. Gerard, sp. 3. r.; sv. Petronila, d.

Opomba: P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvalih treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red sv. Frančiška R. P. pomeni rimsko postajo s popolnoma odpustkom.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za 1., 2. in 3. red.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.